

det nuværende landvindingsudvalg, dog med den ændring at repræsentanterne for arbejdsministeriet og ministeriet for offentlige arbejder udgår.

De foreliggende planer forudsættes som hidtil forelagt for naturfredningsmyndighederne, forinden udvalget afgiver indstilling.

Den hidtidige praksis, hvorefter de tilsynsførende kommuner skal tiltræde gennemførelsen af et projekt til vandløbsregulering m.v., bør opretholdes.

De i den gældende landvindingslovs §§ 3-5 indeholdte specificerede regler om fremskaffelse af projekt og om sagerens behandling tænkes overført til en bekendtgørelse.

Til § 6.

I forslaget er under litra a gentaget den i den gældende grundforbedringslovs § 5 anførte bestemmelse om statslån til særlige fællesafvandingsarbejder, (mindre vandløbsreguleringer, pumpeinteressensskaber m.v.), og som litra b anført en ny regel til afløsning af landbrugsministerens hjemmel efter landvindingsloven til inden for rammerne på de årlige bevillingslove at yde lån til større vandløbsreguleringer m.v.

Efter grundforbedringsloven kan der kun med samtykke af finansudvalget ydes et større lån end 100.000 kr. til det enkelte arbejde, medens landvindingsloven kræver, at iværksættelse af arbejder, hvis udgifter forventes at overstige 2 mill. kr., skal godkendes af finansudvalget. I forslaget er disse to regler søgt samarbejdet, således at finansudvalget fremtidig skal godkende større lån end 500.000 kr. til et enkelt arbejde.

I stk. 5 er gentaget de hidtil efter landvindingsloven gældende regler om afdrags- og rentefrihed i 3 år efter foranstaltningens gennemførelse, hvorefter anlægsbidragets tilbagebetaling kan udstrækkes i indtil 20 år. Disse regler indføres således også i de — forholdsvis få — tilfælde, hvor der efter litra a kan ydes statslån til mindre vandløbsreguleringer.

I stk. 8 er gentaget reglen om, at ydelser på statslån kan inddrives ved udpantning. Den er nødvendig for lån efter litra b, medens lån efter litra a i forbindelse med vandløbsrettens kendelse om fortrinpanteret opnår udpantningsret efter vandløbslovens § 97.

Til § 7.

Bestemmelserne svarer med de i de indledende bemærkninger til lovforslaget og til § 1 anførte be-

grænsninger til den gældende landvindingslovs §§ 6 og 7 samt § 12, stk. 4.

Til § 8.

Den i den gældende grundforbedringslov indeholdte begrænsning i tilskudsydelsen, hvorefter ingen ejendom kan opnå tilskud, der samlet overstiger 15.000 kr. de første 5 år efter lovens ikrafttræden den 1. august 1966, er ikke gentaget. Endvidere har man slettet den nu bestående mulighed for at forhøje tilskudssatsen, når særlige beskæftigelsesmæssige forhold taler derfor. Reglen har i øvrigt aldrig været benyttet.

Til § 14.

Stk. 3. Til behandling i afvandingsudvalget foreligger 46 sager, der er indgået før 1. august 1966. Heraf har der været afholdt § 4-møder efter 1966-loven med lodsejerne i 13 sager med en samlet overslagssum af 8.190.000 kr., og da lodsejerne i disse sager har fået en begrundet forventning om, at sagerne kunne gennemføres efter hidtidige tilskudsregler, bør dette muliggøres, hvor ikke særlige omstændigheder taler derimod. Ligeledes finder man det ubilligt at udelukke sager, der har været rejst for mange år siden, og hvor fredningskrav først er endeligt afvist efter den af regeringen gennemførte midlertidige standsning af landvindingsarbejder. Der foreligger kun 2 af den slags sager til en overslagssum af 1,1 mill. kr. Det er ikke sikkert, at der i disse sager vil blive godkendt en højere tilskudsprocent end 25, men muligheden bør være til stede, såfremt afvandingsudvalget finder dette rimeligt.

Stk. 4. Lodsejerne har investeret ret betydelige beløb til projektering i de sager, der har ventet på, at der skulle blive bevillingsmæssig mulighed for at de kunne gennemføres. Ofte har et fåtal af de interesserede lodsejere påtaget sig hæftelse for udgifterne. Hedeselskabet har i vidt omfang lagt pengene ud. Det vil ikke være let af få disse penge ind, hvis en landvindingssag nu som følge af ændrede tilskudsregler falder bort. Mange sager er ret gamle, og mange ejendomme har skiftet ejer siden sagen påbegyndtes. Det findes rimeligt i loven at optage en bemyndigelse for landbrugsministeren til at statskassen at friholde lodsejerne for projekteringsudgifter, såfremt sagen endeligt opgives, og sagen vel at mærke var rejst i tillid til bestående lov. Den samlede udgift for statskassen, der naturligvis må udredes af bevillingen til landvindingsarbejder, vil blive af begrænset omfang.